

**JEUGDTHEATER**

\*\*\*\*\*

**DALÍ, OF...**

**Dalí, of hoe word ik beroemd?**  
Door René Groothof/Beer Muziektheater

Vanaf 9 jaar. 7/2, Theater Dakota, Den Haag. Tournee t/m 29/5: stipproducties.nl, muziektheaterproducties.nl en dali.nu

*Meesterverteller Groothof duikt als altijd diep in de geschiedenis van zijn personage.*

Hij lijkt serieus op hem. En bovendien: hij geniet er zichtbaar van om in de huid te kruipen van de grote surrealist uit de vorige eeuw, Salvador Dalí (1904-1989). Acteur René Groothof - vanzelfsprekend met snorretje - hoeft in zijn nieuwe jeugdtheatervoorstelling *Dalí of hoe word ik beroemd?* weinig te doen om, flanerend met zijn knopwandelstok, te suggereren dat de Catalaanse kunstschilder waarlijk is opgestaan. De setting is slim. Een suppoost en een gids (te-

vens respectievelijk de cellist en de toetseniste met mechanisch Duits accent) arriveren tijdens een rondleiding door een museum in een zaal vol kunstwerken van Dalí. Op de achterwand verschijnen projecties van (details van) Dalí's beroemde schilderijen. Een koelkast domineert het midden. Daaruit klinkt plots de schelle stem van de bij leven ingevroren kunstenaar (in werkelijkheid bleef het invriezen slechts bij een wens van Dalí).

En dan kruipt Groothof te voorschijn om tegen het jonge publiek in vuur en vlam te rappen en te oren over de genialiteit van zijn personage. In ritmische zinnen van toneelschrijver Don Duyns benadrukt Groothof onbeschaamd Dalí's onbescheidenheid. 'Ik ben onvergetelijk geniaal. Mijn woorden zijn als gouden muntjes, die mijn mond uit marcheren.' Ondertussen plukken en knallen de twee Duitse muzikanten driftige de felle composities van Jacob Ter Veldhuis langs. Zoals altijd bij meesterverteller Groothof duikt hij diep in de levensgeschiedenis van zijn personage om diens psyche en thema's te verklaren. In dit geval maakt hij voor jongeren plausibel dat Dalí's fascinatie voor de dood te herleiden is tot diens vroeg gestor-

ven broertje. Dalí moest hem vervangen en kreeg dezelfde naam. De jonge Salvador raakte in verwarring tijdens het wekelijkse bezoek aan het grafje van zijn broertje, met daarop zijn eigen naam gebeiteld. Hij nam zich voor altijd beter te zijn dan zijn dode evenknie - een oneerlijke concurrentiestrijd die hij beslechtte met grootheidswaan en nachtmerries. Zie daar, de bron van zijn surrealistische beeldtaal.

Ook de smeltende uurwerken en de vele naakten krijgen een herkomst (in Dalí's eetmanie en de aanbidding van zijn muze Gala). Regisseur Aike Dirkzwager gaat bij de keuze van de projecties het bloot in de schilderijen niet uit de weg; zodra er geschilderde borsten verschijnen in de diareeks, joelt het publiek ongemakkelijk. Het bewijst hun betrokkenheid: de jongeren pikken alles wat Groothof hen aan extremen voorspiegelt. Ook de wijze les over snelle roem aan de hand van (iets te gemakkelijk gekozen) beelden van Ben Saunders uit *The Voice of Holland*. Al is de vraag of ze uiteindelijk de originele kunst van Dalí verkiezen boven de inwisselbare vijf minuten over een rode televisieloper.

**Annette Embrechts**